Evanghelia Vechiului Legământ

Pavel și Luca - autorii E.V.L. 2.0

1. Cine este Pavel și de ce contează teologia lui

Pavel nu Îl urmează pe Isus în timpul vieții Lui. El apare în mod misterios, printr-o viziune personală. Pretinde că a primit o revelație directă de la Hristos. Nu este chemat de vreun apostol și nu este recunoscut imediat de ceilalți. Din contră, este suspectat și evitat.

Dar Pavel ajunge într-un final să se impună ca o autoritate absolută: „Evanghelia pe care o propovăduiesc nu este de la oameni… ci prin descoperire dumnezeiască". În Galateni 1:8–9 el declară că oricine propovăduiește „o altă Evanghelie" este anatema – chiar dacă ar fi un înger din cer.

Pavel nu doar că adaugă interpretări absolut noi, unice și inovatoare, ci propune o Evanghelie proprie. Așa apare o teologie nouă.

2. Teologia lui Pavel este o reconstrucție a Vechiului Legământ – VL 2.0

Pavel nu anulează Legea, ci o reinterpretează. Creează un sistem religios nou, dar pe structura vechiului sistem teologic:

- Un Templu nou: nu cel de la Ierusalim, ci Templul din ceruri
- Un Mare Preot nou: nu din neamul lui Aaron, ci cel din rânduiala lui Melhisedek, pe Isus Hristos - Mare Preot în ceruri.
- O jertfă nouă: nu animale, ci „sângele ispășitor" al lui Isus Hristos.
- Un semn nou: nu tăierea împrejur, ci „botezul cu Duhul Sfânt", prin punerea mâinilor, confirmat prin vorbirea în limbi.
- O Lege nouă: nu scrisă pe piatră, ci scrisă direct în inimă prin „Duhul Sfânt".
- Un popor nou: nu Israelul biologic, ci „Israelul duhovnicesc", Biserica – cei care cred în Evanghelia lui.

Aceasta este Vechiul Legământ versiunea 2.0: o cosmetizare totală a sistemului religios vechi, păstrând logica ierarhică, ritualică și sacrificială – dar cu termeni noi, simboluri noi și o autoritate teologică nouă: Pavel.

3. Sângele – fundamentul noii teologii

Pentru Pavel, nu viața lui Isus este mântuitoare, ci moartea Lui.

Isus nu este un Mesia respins și condamnat la moarte, ci o jertfă adusă de Dumnezeu pentru păcatul lumii. Sângele Său este „prețul răscumpărării", iar crucea devine altarul central al credinței.

El dezvoltă:

- concepte juridice: „justificare", „îndreptățire",
- concepte rituale: „ispășire", „mijlocitor", „sânge pentru păcat".

Această teologie a sângelui devine inima noii religii: omul nu mai este chemat să urmeze Adevărul, ci să creadă în valoarea sângelui vărsat pentru el.

4. Duhul Sfânt – darul promis prin credința în jertfă

În epistolele lui Pavel și în Faptele Apostolilor, scrise de colaboratorul său cel mai apropiat, Luca, Duhul Sfânt este prezentat ca un „dar" primit de cei care cred în această Evanghelie a jertfei. El nu vine automat prin pocăință sau adevăr, ci doar prin:

- credință în „jertfa lui Isus",
- punerea unei „mâini apostolice",
- manifestări exterioare miraculoase: vorbirea în limbi, profeție, extaz.

Nu se pune accent pe caracter, pe discernământ moral sau pe roade. Duhul este semnul că ai intrat în Noul Legământ – VL 2.0.

5. Vorbirea în limbi – semnul noii validări

În Faptele Apostolilor capitolele 2, 10 și 19 apare același semn: cei care primesc Duhul „vorbesc în limbi". Acest semn devine dovada vizibilă că cineva a primit Duhul autentic.

Textul ne descrie miracolele însă ridică și semne de întrebare deoarece:

- La Cincizecime, toți vorbeau în limbi deși ei știau aramaică, greacă, latină.

- La Corneliu, nu era nevoie de folosirea unor limbi străine fiindca Petru a fost înțeles de toți cei prezenți.
- La Samaria, nu se menționează nicio limbă.
- La Efes, doar după ce Pavel pune mâinile apar „limbile și profeția”.

De observat că în toate aceste ocazii nu există nicio conversație reală, nicio comunicare autentică în altă limbă. Avem doar un semn mistic - vorbirea într-o limbă necunoscută - ca simbol de validare a pogorârii Duhului.

6. Punerea mâinilor – transferul autorității în noua religie

În sistemul VL 2.0, autoritatea se manifestă tot în sistem piramidal:

- Pavel își pune mâinile peste credincioși și aceștia „primesc Duhul”.
- Cei care nu au primit „punerea mâinilor” nu sunt considerați „compleți”.
- Deci avem un sistem piramidal funțional: Hristos – apostoli – prezbiteri – mase.

Aceasta seamănă perfect cu modelul levitic: o clasă spirituală, validată prin ritual, controlează credincioșii și veghează peste ei.

7. Rebotezarea ucenicilor lui Ioan – exemplul din Efes

În Fapte 19, Pavel întâlnește ucenici ai lui Ioan. Aceștia erau deja botezați cu botezul pocăinței și care suferiseră deja pentru credința lor. Dar Pavel îi consideră incompleți.

După ce le predică propria Evanghelie, îi rebotează. Apoi, își pune mâinile peste ei, iar aceștia încep să vorbească în limbi și să profețească.

Mesajul este clar: doar botezul lui Pavel aduce Duhul adevărat. Cine nu acceptă teologia lui Pavel, nu are Duhul – indiferent cât de sincer, curajos sau drept ar fi.

8. Pavel și monopolul adevărului: „Evanghelia mea”

În Galateni 1, Pavel avertizează: oricine propovăduiește altceva decât „Evanghelia mea” este sub blestem. Nu acceptă corectare, nici dialog, nici diversitate. Se prezintă ca standard absolut al adevărului.

Chiar și când intră în conflict cu ceilalți apostoli, se consideră îndreptățit să corecteze. El este, în ochii proprii, „vasul ales”, „apostolul neamurilor”, prin el „misterul este descoperit”.